

Mads Fuglsang Hove

Eksamensbesvarelse i Sammenlignende Statskundskab E18.

Ordinær eksamen januar 2019.

Antal tegn inkl. mellemrum: 23.933.

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING.....	3
REDEGØRELSE AF BILAG	3
GILLEY (2017).....	3
BOETTKE ET AL. (2008).....	3
ANALYSE – BILAGENES SYN PÅ KOLONISERING	4
BEGREBSAFKLARING: KOLONISERING OG INSTITUTIONER.....	4
GILLEY – BEHOVET FOR EKSOGEN INTERVENTION	4
BOETTKE ET AL. – INSTITUTIONEL FORANDRING MED ENDOGEN FORANKRING	5
DISKUSSION AF FORSKELLE MELLEML STATERES DEMOKRATISKE INSTITUTIONER	6
SKABELSE AF DEMOKRATISKE INSTITUTIONER	7
KONSOLIDERING AF VELFUNKTIONERENDE DEMOKRATISKE INSTITUTIONER	8
KONKLUSION.....	9
LITTERATURLISTE.....	10

Indledning

I Europa er demokrati *the only game in town*, og demokratiske institutioner er i gennem tiden forsøgt implementeret rundt om i verden, bl.a. gennem kolonisering. Institutionerne har dog ikke i alle tilfælde hængt ved, hvilket rejser spørgsmålet, hvorfor nogle lande har velfungerende demokratiske institutioner, mens andre ikke har.

Denne opgave fremsætter argumentet, at demokratiets særlige europæiske oprindelse og kompleksiteten på tværs af stater spænder ben for muligheden for at overføre demokratiske institutioner universelt, hvorfor demokratiske institutioner ikke altid hænger ved. Argumentet gennemføres i 4 skridt: først redegøres der for to perspektiver på hhv. koloniseringens muligheder og institutioners *stickiness*. Dernæst analyseres de to perspektivers syn på kolonisering og dens konsekvenser. Tredje skridt er en diskussion om forskelle mellem staters demokratiske institutioner med udgangspunkt i opstand og konsolidering. Til sidst reflekteres der over betydningen af demokratiske institutioners europæiske ophav.

Redegørelse af bilag

Gilley (2017)

Kritikken af kolonisering er ifølge Gilley forfæjlet på tre områder: at kolonisering har været objektivt skadelig, subjektivt illegitim og at kritikken er ideologisk (Gilley, 2017:2). Argumentet for den fejlslagne kritik er tydeligst funderet i observationen af, at post-koloniale lande, som ikke har været anti-koloniale, er de, som klarer sig bedst i dag (Ibid.:6). Gilleys argument for kolonisering er, at positive og stærke institutioner implementeret kan fortsætte frem i tiden, og at kolonimagter herved har mulighed for at skabe et godt samfund med et veludviklet statsapparat og uddannelse (Ibid.:7). Vesten kan derved hjælpe udviklingen på vej markant hurtigere gennem kolonisering, end hvis landene selv skulle gennemgå transitionen, hvorfor det er nødvendigt for vesten at intervenere (Ibid.:6). Artiklens konklusion er derved at kolonisering på ny bør anvendes vha. følgende tre punkter (Ibid.:1-2):

- 1) "Good governance" agenda, hvor regeringsførelsen optages fra mere udviklede lande.
- 2) Genkolonisering af nogle områder, som eksempelvis at styre landets offentlige økonomi eller retsvæsen.
- 3) At skabe nye vestlige kolonier fra bunden, som eksempelvis ved at få rettigheder til at opføre en ny storby el. lign.

Boettke et al. (2008)

Artiklen forsøger at afdække, hvorvidt institutioner som eksempelvis privat ejendomsret og retsstatsprincipper er overførbare fra et land til et andet samt hvorvidt de bliver stabile (Boettke et al., 2008:336). Overførslen af institutioner indeholder derved et eksogent element (Ibid.) Artiklen nævner tre former for institutionsdannelse: 1) endogent introduceret fra indfødte (IEN), 2) eksogent introduceret fra indfødte (IEX) og 3) eksogent introduceret udefra (FEX) (Ibid.:334-335).

Artiklens argument er, at de tre former for institutionsdannelse har forskellig tilknytning til begrebet *metis*, der beskriver lokal viden og praktisk erfaring (Ibid.:338), hvorfor nogle institutioner indeholder lavere transaction costs og derved fungerer som limen, der giver institutioner dens *stickiness* (Ibid.:338).

Konklusionen er, at succesfuld institutionel forandring med udvikling i sigte kræver, at der er en IEN institution i dens kerne (Boettke et al.:344). Institutionel *stickiness* er derved en nødvendig men ikke tilstrækkelig institutionel faktor, da den ikke i sig selv giver garanti for økonomisk udvikling, men har institutionen ikke ophav i metis, så bør den ikke forfølges (Ibid.:344-345).

Analyse – bilagenes syn på kolonisering

Under dette afsnit analyseres bilagenes syn på kolonisering og dens konsekvenser. Analysen består af tre dele. Først reflekteres der kort over begreberne kolonisering og institution, hvorefter bilag 1 og dernæst bilag 2 analyseres med inddragelse af forskellige teoretiske perspektiver.

Begrebsafklaring: Kolonisering og institutioner

Kolonisering skal i denne opgave ses som det værktøj, hvorved en stat får indflydelse og medbestemmelse over en stat uden for sit eget territoriums grænser. Indblandingen er derved i sin natur en eksogen faktor. Kolonisering har historisk haft forskellige formål og konsekvenser, men denne opgave fokuserer (jf. bilagenes intentioner) på muligheden for positive konsekvenser heraf, fx modernisering eller demokratisering af kolonistaten.

Institutioner ses som et etableret system af sanktioner, som former adfærd og derved kan påvirke politiske og økonomiske udfald (North, 1991:97). Institutioner er således i sin natur begrænsende for menneskers adfærd, men også skabt heraf. Velfungerende institutioner er karakteriseret ved, at aktører indordner sig under formålet med dem og ikke rent-seeker¹, at de er stabile og bidrager til et positivt økonomisk eller demokratisk udfald.

Gilley – behovet for eksogen intervention

Som følgende citat viser er det centrale problem, at statskapacitet ikke kan trylles frem, hvorfor intervention er nødvendigt for at bidrage til statsdannelse: “[...] *colonial governance agenda recognises that the capacity for effective self-government is lacking and cannot be conjured out of thin air*” (Gilley, 2017:7). Synet på kolonisering er herved behovet for at introducere institutioner eksogent med henblik på at styrke statskapaciteten, sikre rettigheder og øge moderniseringen. Dette står meget lig ideen om, at efter “*war no longer makes the state*” sker statsdannelse eksogent (Krasner, 2005:74). Fastlagte grænser, som ikke er til forhandling, fjerner den ellers endogene proces kendt fra Europa, og muliggør derved kun eksogent pres. Bilagets fokus på behovet for at genanvende kolonisering kan analyseres som et ønske om at genindføre imperiet, hvor landene selv har en stærk grad af autonomi inden for dets eget domæne, men dog for at levere eftergivelse af ønsker fra centermagten, som eksempelvis indførelse af bestemte institutioner og medbestemmelse (eller fuld kontrol) over et lands økonomi (Tilly, 1997:3). Synet på kolonisering er dog hos Gilley ikke et klassisk imperium, men tættere på, hvad anden litteratur omtaler som *shared sovereignty*, hvor en delt suverænitetsovertagelse sker med samtykke fra alle parter med henblik på at udvikle landet med gode og stærke (vestlige) institutioner (Gilley, 2017:2; Krasner, 2005:76).

---

¹ Rent-seeking betegner en situation, hvor en aktør forsøger at skaffe en gevinst på bekostning af andre

Gilleys syn på kolonisering og institutionsdannelse er desuden præget af en *one size fits all* tankegang, da “[...] *colonial governance agenda resurrects the universalism of the liberal peace and with it a shared standard of what a well-governed country looks like*” (Gilley, 2017:8). De praktiske implikationer for institutionsdannelse kan derfor ses som, at det er muligt at bruge institutioners præstationer til at indrette lande efter, som eksempelvis viden om, at konsensusdemokratier er mere demokratiske end flertalsdemokratier (Lijphart, 1999:296).

Koloniseringens konsekvenser er ligeledes for Gilley positive og indebærer gode udviklingsmuligheder, hvor *“To reclaim ‘colonial governance’ means increasing foreign involvement in key sectors in business, civil society and the public sector in order to this bolster this capacity”* (Gilley, 2017:7). Styrkelsen af de forskellige sektorer kan analyseres ind i et moderniseringsperspektiv, hvor kolonisering på denne måde kan være med til at fremme socioøkonomisk udvikling, hvorved der åbner sig muligheder for, at de grundlæggende betingelser for stigende indkomstniveau, demokrati og et stærkt civilsamfund kan skabes (Krasner, 2005:71; Lipset, 1959).

Synet på kolonisering og dets konsekvenser er derfor hos Gilley positivt, hvor eksogen intervention kan sikre universel stats- og institutionsopbygning, der har positive socioøkonomiske effekter for samfundet.

Boettke et al. – institutionel forandring med endogen forankring

IEN institutioner er som nævnt i redegørelsen de institutioner, som er tættest på metis, og derved er mest sticky. Derfor skal institutionelle forandringer i udviklingslande have rod i en IEN institution, for at være *sticky* (Boettke et al., 2008:344). Statsdannelsesprocessen er derved ikke en eksogen størrelse alene, men primært en endogen proces, da institutioner skal have ophav i metis. Bilaget nævner ikke eksplicit sit syn på kolonisering, men ud fra koloniseringens eksogene natur, må bilaget derfor se med kritiske øjne på muligheden for at opbygge statskapacitet og stabile institutioner på baggrund af kolonisering. Eksterne aktører har ofte ikke viden nok om stateres komplekse situationer, hvorfor effektiv statsdannelsesproces oftest vil komme endogent (Fearon, 2017:28). Dog kan eksogene institutioner have en positiv effekt, men omdrejningspunktet vil altid være institutionens sammenhæng med metis (Boettke et al., 2008:346-347). Staters strukturer og indretning har derfor betydning for, hvorfor nogle institutioner varer ved, mens andre bortfalder.

Ift. muligheder for eksogen implementering af institutioner nævner Boettke et al.:

“Are these institutions transportable? [...] On the one hand, recent attempts at imposing these institutions in developing nations abroad have met mostly with failure. On the other hand, not all institutional impositions have failed” (Boettke et al., 2008:336).

For at kolonisering og dets institutioner kan medføre positiv udvikling i de koloniserede stater er institutioners *stickiness* en nødvendig årsag, om end ikke en tilstrækkelig årsag (Boettke et al., 2008:345). Ovenstående citat viser dog, at de praktiske implikationer for institutionsdannelse i kolonistater er, at institutionel indretning er langt mere kompleks, og det eurocentriske tankegods ikke er direkte overførbart til eksempelvis Afrika, hvor der ikke er de samme forudsætninger (Herbst, 2000:26). Hvis overførslen af institutioner derfor skal lykkes, må det ikke være en 1:1 indsætning af en vestlig institution; den skal først oversættes til kolonistatens terminologi, diskuteres og introduceres endogent før denne har en chance for

at hænge ved. For kolonisering og dets udviklingsmæssige konsekvenser er det derfor *one size does not fit all*.

Konsekvenserne ved kolonisering er derfor ikke en endimensionel størrelse. I nogle henseender vil institutionen medføre positive konsekvenser i form af uddannelse, større indkomst o.lign., mens der i andre tilfælde risikeres at fungerende institutioner nedbrydes og erstattes med rent-seeking aktiviteter (Boettke et al., 2008:342-343). Derfor kan visse institutioner når de tvinges i gennem have frygtelige udviklingsmæssige konsekvenser (Lange, 2009:37). Boettke et al. giver følgende råd med på vejen:

"To determine if any particular development-community proposal for institutional change [...], we suggest the following test: If the proposed change cannot be traced back to an IEN institution, it should not be attempted" (Boettke et al., 2008:344).

Ligeledes peger koloniseringslitteratur på, at staters mulighed for at skabe udviklingsgoder i høj grad afhænger af statens relation til samfundet og dets aktører for at kunne skabe eksempelvis økonomisk udvikling (Lange, 2009:36). Tidligere konsekvenser ved kolonisering som eksempelvis afrikanske grænsedragninger vil kunne være en institution, Boettke et al. vil mene har negative konsekvenser, da den vil bryde med den lokale metis, da stammer og andre grupperinger splittes, hvilket kan betyde rent-seeking mellem grupperinger.

Synet på kolonisering og dets konsekvenser er derfor hos Boettke et al. som udgangspunkt negativt, da eksogent givne institutioner som følge af kolonisering har mindre sandsynlighed for at være *sticky* og derved have udviklingspotentiale. Derfor risikeres også negative konsekvenser, da staters komplekse situationer oftest er svære at vide for eksterne aktører, deriblandt kolonimagthavere.

Kolonisering har derfor uanset hvilken af disse to perspektiver man anlægger en betydning for, hvordan udviklingen af stater og demokratiske institutioner sker i verdens lande. Spørgsmålet byder sig dog på, hvorfor institutioner ikke altid får fat, og hvorfor nogle lande derfor har velfungerende demokratiske institutioner mens andre ikke har.

Diskussion af forskelle mellem staters demokratiske institutioner

I Europa kan styreformen demokrati ses som værende *the only game in town* (Linz & Stepan, 1996:5), hvor det er svært at forestille sig nogen anden styreform mere legitim og ønskværdig, hvorfor denne også er forsøgt udbredt mest muligt. Denne diskussion vil omhandle, hvorfor nogle lande har velfungerende demokratiske institutioner, mens andre ikke har. Først vil jeg diskutere problemstillingen ift. demokratiske institutioners skabelse for derefter at diskutere konsolideringen af dem. Argumentet jeg til sidst vil ende ud med er, at demokratis udbredelse er yderst svært pga. dets unikke europæiske udspring og præget af høj grad af kompleksitet.

Skabelse af demokratiske institutioner

Boettke et al. og deres syn på, hvorfor nogle institutioner er *sticky* kan bruges som værktøj til at forklare, hvorfor demokrati opstår og hænger ved i nogle lande, men ikke i andre. Her vil det være et spørgsmål om institutionen demokrati har ophav i IEN institutioner tæt på metis. Kommer demokrati derved inde fra, kan det i højere grad hænge ved, end hvis det bliver indført eksogent. På den ene side kan dette pege i retning af, at befolkningen betyder en hel del for skabelsen af demokratiske institutioner. Befolkningen har i et sådant perspektiv en styrke i kraft af deres antal, hvorfor protester i gaderne og strejker er af stor betydning for transitionen til demokratiske institutioner (Diamond, 1999:234-235). Dog betyder dette også, at visse lande muligvis ikke er klar til demokratisk transition af forskellige udviklingsmæssige årsager, hvorfor demokratiske institutioner aldrig opstår. Et eksempel kan være den afrikanske grænsedragning, som i høj grad er tegnet af de europæiske kolonimagter uden hensyn til geografiske og demografiske eller prækoloniale organisationsmønstre (Michalopoulos & Papaioannou, 2013:152), hvilket derfor svækker den organisatoriske institutionalisering i befolkningen og derved mindsker befolkningens mulighed for at opnå indflydelse (Diamond, 1999:229). Grænsedragningen kan ligeledes medføre en pluralitet, der mindsker muligheden for fælles mål og interesser i befolkningen, hvilket yderligere mindsker muligheden for demokratisk transition (Ibid.:232). Der kan i disse situationer slet ikke dannes en fælles metis om, at demokratiske institutioner er det fælles bedste. På den måde kan et *bottom-up* perspektiv være med til at forklare, hvorfor civilsamfundet til tider lykkedes med etablering af demokratiske institutioner og til tider ikke gør.

På den anden side er der en markant mere elitebaseret teoretisk tilgang til skabelsen af demokratiske institutioner. Traditionelt er teorien omhandlende *war made the state and state made the war* den mest udbredte til at forklare dannelsen af repræsentative institutioner i Europa (Fukuyama, 2011:497-498). Da krigsførelse er dyrt, indkræver magthaveren skatter, hvilket bliver mødt med krav om repræsentation og medbestemmelse fra samfundsaktører. Det kan derfor også være på magthaverens eget initiativ at indgå i forhandling om rettigheder (Przeworski, 2009:293). Udfaldet af denne forhandling afhænger af styrkeforholdet mellem parterne og viden herom (Przeworski, 1991:81-82). På den måde kan denne teori derved være med til at forklare, hvordan stærke samfundsaktører og usikkerhed om styrkeforholdet i visse stater har sikret, at aktører har indført højere grad af repræsentation med institutioner indeholdende *checks and balances*, hvilket har dannet grundlag for velfungerende demokratiske institutioner. Dette var situationen i Europa, hvor relativ sen statsopbygning har betydet relativt rige og teknologisk udviklede samfundsaktører, som derved har haft større forhandlingsmæssig styrke (Fukuyama, 2011:491). Til at forklare, hvorfor nogle stater derimod ikke har opnået samme resultater ved vi bl.a. fra analysen, at institutionelle konsekvenser som følge af kolonisering kan ændre på en række faktorer, hvilket kan have betydning i en forhandlingssituation. Eksempelvis vil den kunstige grænseinddeling af afrikanske kolonier betyde en mere heterogen befolkningssammensætning, som har forskellige ideologiske udgangspunkter, hvorfor der ikke nødvendigvis kun er én samfundsaktør i forhandlingerne (Englebert et al., 2002:1106). Af den årsag risikerer samfundsaktørerne at stå svagt og bliver derfor domineret af en overlegen elite eller diktator. Dertil kommer, at militærteknologi spredte sig hurtigere end andet teknologi, hvorfor postkoloniale stater har adgang til våbenteknologi gennem kolonimagterne, der gør styret overlegent ift. sin befolkning (Hariri, under udgivelse). Derudover er postkoloniale staters infrastruktur skabt ud fra kolonimagternes behov, hvilket yderligere svækker samfundsaktører, samt at demografiske forskelle som markant lavere befolkningstæthed gør situationen markant anderledes end den europæiske historie

(Herbst, 2000:15-17). Ovenstående eksempler kan derfor være med til at forklare skabelsen af demokratiske institutioner i Europa, men også at det ulige styrkeforhold i mange post-kolonistater kan være årsag til at velfungerende demokratiske institutioner udebliver (Przeworski, 1991:82).

Spørgsmålet om, hvorfor der opstår demokratiske institutioner i nogle lande, men ikke i andre, kan derved besvares både ud fra et pres fra befolkningen grundet i metis og præferencer, men også i et pres fra andre eliter, der kræver institutioner og rettigheder for at hjælpe magthaveren mod det eksterne pres fra andre stater.

Konsolidering af velfungerende demokratiske institutioner

Jeg har nu diskuteret forklaringer på, hvordan demokratiske institutioner blev grundlagt og hvordan eksempelvis kolonisering kan have haft en negativ betydning for selv samme udvikling. Af den grund finder jeg det relevant at diskutere i forlængelse heraf, hvorfor demokratiske institutioner har konsolideret sig i nogle lande, men ikke i andre.

Jeg fokuserer især på postkoloniale stater, da kolonimagterne med deres tilstedeværelse indførte demokratiske institutioner i kolonierne som eksempelvis valg og parlamentarisme (Hariri, 2015:488). Mange af de lande som opstod ud af kolonierne optog som udgangspunkt de demokratiske institutioner, men alligevel opstod situationer eksempelvis i Afrika, hvor det parlamentariske system skiftedes ud med det præsidentielle efter et-partis regimernes indtog (Przeworski, 2010:64). Det vil sige, at selvom demokratiske stater egentligt er blevet skabt er dette ikke ensbetydende med, at disse varer.

På den ene side kan årsagen hertil ligge i, hvordan kolonimagterne har valgt at styre deres kolonier, og hvordan det har påvirket befolkningerne. Lange (2009) præsenterer kolonimagtsstyreformerne direkte og indirekte styre, hvor førstnævnte beror på at indsætte europæiske institutioner og konstruere en centraliseret og bureaukratisk administration styret af folk fra kolonimagten, mens sidstnævnte indebærer styring gennem allerede eksisterende institutioner (Lange, 2009:4). Én af årsagerne til, hvordan styringen kan påvirke konsolideringen af demokratiet er, at i kolonier med direkte styre blev befolkningerne i højere grad inkluderet end i kolonier med indirekte styre (Ibid.:39), hvilket har kunnet rodfæste sig med normer og procedurer for ”demokratisk konflikt” (Linz & Stepan, 1996:10). Civilsamfundet har derfor under disse forhold været rustet til tiden efter kolonisering, hvor demokrati er blevet mere en vane og dybere internaliseret (Ibid.:5-6). Med den dybe internalisering af demokratiske vaner bliver konsolideringen af demokratiet noget andet og mere end bare et regime, hvorfor det bedre kan betegnes som et interaktionssystem (Ibid.:13). Yderligere forstærkes disse sammenhænge af et stærkt bureaukratisk system (Lange, 2009:39; Linz & Stepan, 1996:11), hvorfor dette perspektiv vil pege på, at postkoloniale stater har bedre mulighed for at have velfungerende demokratiske institutioner, hvis disse har haft en stærkt civilsamfund og været styret direkte. Dette system kan således også ses i relation til metis og den lokale kontekstuelle erfaring.

På den anden side kan årsagerne for konsolidering være at finde ved at se på eksogen modernisering. Dette perspektiv indeholder ideen om, at ændring af styreformen til demokrati skal ses uafhængigt af landets indkomstniveau, hvorimod mulighederne for overlevelse afhænger heraf (Przeworski & Limongi, 1997:177). Lande der efter kolonimagtens tilbagetog har haft et højt indkomstniveau har derfor ud fra

dette perspektiv haft lettere ved at beholde de indførte demokratiske institutioner. Årsagen til dette er, at et lavt indkomstniveau er forbundet med lave omkostninger ved at kæmpe om magten, da der er lavere marginalprodukt af kapital, hvorfor kapitalapparatet er relativt hurtigere at genopbygge i fattige lande frem for rige. Herudover er den marginale nytte for forbrug højere i lande med lav indkomstniveau, hvorfor nytten ved at få magten er større. Af disse to årsager bliver det interessant for en autokratisk elite at kæmpe for at vinde magten til dem selv (Przeworski & Limongi, 1997:166). Et yderligere eksempel på den eksogene modernisering viser sig under økonomiske kriser, hvor regimer med meget høj risiko destabiliseres i lande med lavt indkomstniveau (Ibid.:169). Dette kan derfor være med til at forklare, hvorfor eksempelvis fattige afrikanske lande efter kolonitiden endte med tilbagefald til autokratiske regimer eller værre, eksempelvis ved at ende i borgerkrig. Sandsynligheden for at demokratiske institutioner konsolideres i et land er derfor større ved et højt indkomstniveau.

Forklaringen på konsolideringen af velfungerende demokratiske institutioner i Europa er dog anderledes. En tidlig fremkomst af retsstatsprincipper, samt hurtig modernisering gennem industrialiseringen, betyder at selve grundlaget for konsolidering er unik ift. resten af verdenen, hvor indførelsen af valg og stemmeret som oftest går forud for retsstatsprincipper (Møller & Skaaning, 2013:150).

Således viser denne diskussion, at der ikke bare er forskel på, hvorfor nogle demokratiske institutioner opstår, men også hvorfor nogle konsolideres og bliver velfungerende. Dertil viser den også, hvordan Europas skabelse og konsolidering af velfungerende demokratiske institutioner er markant forskellig fra resten af verden. Perspektiverne på, hvordan civilsamfundet, befolkningen, forskellige eliter og et lands indkomstniveau er blot nogle af de faktorer, som påvirker, hvorvidt et land opnår velfungerende demokratiske institutioner, hvorfor processen bedst kan betegnes som yderst kompleks. Skal demokrati blive *the only game in world* må spredningen af institutioner derfor have højde for den kompleksitet, udvikling og tilstand landet og dets befolkninger er i.

Konklusion

Denne opgave har søgt at undersøge, hvorfor nogle lande har velfungerende demokratiske institutioner, mens andre ikke har.

Redegørelsen præsenterede de to bilag med perspektiver på hhv. kolonisering og institutioners *stickiness*. Disse perspektiver blev analyseret ift. begrebet kolonisering og konsekvenserne herved. Analysen fandt forskellige syn på betydningen af eksogen intervention som følge af kolonisering, hvorfor konsekvenser ift. statsopbygning og økonomisk udvikling varierede mellem muligheden for at indføre universelle institutioner og intern statslige kompleksiteter som kunne besværliggøre indførelsen af eksogene institutioner.

Diskussionen fokuserede på skabelsen og konsolidering af velfungerende demokratiske institutioner. Opgaven argumenterer for, at svaret på problemstillingen er, at demokratiets særlige europæiske oprindelse og kompleksiteter på tværs af stater besværliggør universel udbredelse af demokrati. Heri ligger bl.a. stor betydning i, at nogle stater har været kolonier, haft lavere udviklingstrin eller et svagere civilsamfund.

Litteraturliste

- Boettke, Peter J., Christoffer Coyne & Peter Leeson (2008). Institutional Stickiness and the New Development Economics. *American Journal of Economics and Sociology*, 67(2): 331-358.
- Diamond, Larry Jay (1999). *Developing Democracy: Toward Consolidation*. Baltimore: Johns Hopkins University Press, pp. 218-260.
- Englebert et al. (2002). "Dismemberment and Suffocation. A Contribution to the Debate on African Boundaries". *Comparative Political Studies*, 35(10): 1093-1118.
- Fearon, James D. (2017). Civil war and the current international system. *Daedalus*, pp. 1-22.
- Fukuyama, Francis (2011). *The origins of Political Order: From Prehuman Times to the French Revolution*. London: Profile Books. Chapter 22 "The Rise of Political Accountability", pp. 489-509.
- Gilley, Bruce (2017). The Case for Colonialism. *Third World Quarterly*.
- Hariri, Jacob G. (2015). A contribution to the understanding of Muslim and Middle Eastern Exceptionalism. *Journal of Politics*, 77(2): 477-490.
- Hariri, Jacob G. & Asger M. Wingender (Under udgivelse). "Military Technology over two Centuries: Diffusion, Dynamics, and Consequences".
- Herbst, Jeffrey (2000). *States and Power in Africa*. Princeton, NJ: Princeton University Press. Chapter 1 "The Challenge of State-Building in Africa", pp. 11-31.
- Krasner, Stephen D. (2005). The Case for Shared Sovereignty, *Journal of Democracy*, 16(1): 69-83.
- Lange, Matthew (2009). *Lineages of Despotism and Development*. University of Chicago Press. Chapter 2 "The Developmental Legacies of British Colonialism", pp. 21-43.
- Lijphart, Arend (1999). *Patterns of Democracy. Government Forms and Performance in Thirty-Six Countries*, New Haven, Yale University Press.
- Linz, Juan J., and Alfred Stepan (1996). *Problems of Democratic Transition and Consolidation. Southern Europe, South America, and Post-Communist Europe*. Baltimore/London: John Hopkins University Press, pp. 3-15.
- Lipset, Seymour Martin (1959). "Some Social Requisites of Democracy: Economic Development and Political Legitimacy", *American Political Science Review*, 53: 69-105.
- Michalopoulos, Stelios & Elias Papaioannou (2013). National Institutions and Subnational Development in Africa. *The Quarterly Journal of Economics*, pp. 151-213.

Møller, Jørgen & Svend-Erik Skaaning (2013). "Regime Types and Democratic Sequencing", *Journal of Democracy*, 24(1): 142-155.

North, Douglass C. (1991). Institutions. *Journal of Economic Perspectives*, 5(1): 97-112.

Przeworski, Adam (1991). *Democracy and the Market. Political and Economic Reforms in Eastern Europe and Latin America*. Cambridge: Cambridge University Press. Side 51-94.

Przeworski, Adam (2009). "Conquered or Granted? A History of Suffrage Extensions." *British Journal of Political Science*, 39(2): 291–321.

Przeworski, Adam (2010). *Democracy and the Limits of Self-government*. Cambridge: Cambridge University Press. 44-65.

Przeworski, Adam & Fernando Limongi (1997). Modernization: Theories and Facts. *World Politics*: 49(2).

Tilly, Charles (1997). "How Empires End", I: Barkey & von Hagen *After Empire*. Colorado: Westview Press. pp. 1-11.